

Speak and Say to Them - אמור אל הכהנים בני אהרן ואמרת עליהם

א. חתם סופר

וי"ל שיאמר אל הכהנים ויזכיר להם שהם זרע קדוש ה' איש חסידו שהמה בני אהרן וראוי ומחויב להם לזיזת בתוספות קדושה במצות הכהנים יותר מכל ישראל ואחר שהזהיר להם ואמרת אליהם וכו'.

ב. קדושת לוי

או יבואר הפסוק אמור אל הכהנים, בהיות כאשר ציוה ה' למשה לאמר לכהנים שיקדשו עצמם, אך פן ירום לבב הכהנים ויתגאו לבבם לאמר מי כמוהם אשר בהם בחר ה' מכל ישראל להקדישם בקדושה והאכילם קדשי שמים שאסור לזרים בוודאי הם חשובים לפני המקום מאוד וחבתו להם יותר מכל ישראל וירום לבבם על אחיהם בני ישראל. לכן להוציא זה מלבם צוה הקדוש ברוך הוא שיקדים להם הקדמה אחת שלא ירום לבבם ואחר כך יגיד להם את אשר צוה ה'. והוא, דבאמת לא שייך שיתנשא האדם אלא בדבר שהוא עמל וטורח ויגע עצמו בו מה שאין כן דבר שלא עמל בו כגון יחוס אבותיו לא שייך בזה התנשאות, כי במה נחשב הוא, וזהו אמור אל הכהנים בני אהרן, כלומר שמקודם תקדים להם מה שחפץ השם יתברך בהם הוא לא מצד עצמם רק מצד היותם בני אהרן, שאהרן היה קדוש כל כך עד שבקדושתו הכניס בבניו קדושה גדולה קדושי עליון ולא הם עצמם פעלו כל זאת ולכן אין להם במה להתפאר. ואחר כך אז ואמרת אליהם לנפש לא יטמא בעמיו, הקדושה שאני מקדש אותם. מה שאין כן כשתאמר להם מקודם ירום לבבם על אחיהם בני ישראל וצוה השם יתברך להכניסם במדת ענוה לבלתי ירום לבבם:

The Sanctity of Kehunah

ג. רלב"ג ויקרא כ"א:ח'

וקדשתו כי את לחם אלקיך הוא מקריב – רוצה לומר כבר תצוה לקדשו ולתת לו מהכבוד חוקו, מפני כבוד ה' יתעלה; כי כל מה שיהיו הכהנים יותר מכובדים בעיני האנשים תגדל מעלת מי שהם מיוחדים לשרתו בעיניהם. ולזה ציוה ה' יתעלה שיהיו להם בגדי קודש לכבוד ולתפארת, וציוה בקרבנות שיהיו תמימים.

Kiddush Hashem

ד. רש"י ויקרא כ"ב:ל"ב

ונקדשתי – מסור עצמך וקדש את שמי. יכול ביחידי? תלמוד לומר: בתוך בני ישראל. וכשהוא מוסר עצמו ימסור על מנת למות, שכל המוסר עצמו על מנת הנס אין עושין לו הנס, שכן מצינו בחנניה מישאל ועזריה, שלא מסרו עצמן על מנת הנס, שנאמר: והן לא ידיע להוי לך וגומ' (דניאל ג' ל"ח), מציל ולא מציל ידיע להוי לך וגו'.

ה. גור אריה ויקרא כ"ב:ל"ב

שכל המוסר עצמו לעשות לו נס כו'. וטעם דבר זה ידוע, כי כאשר מוסר עצמו על מנת שאין עושין לו נס נקרא 'קדוש' בעצמו, כמו שיצחק נעקד על גבי המזבח (בראשית כב, ט) ונתקדש, גם כן זה מתקדש, שהרי כבר מסר עצמו על קדושת שמו. וכיון שהוא כבר נעשה קדוש, הקב"ה עושה לו נס, כי הנס הוא גם כן קדושה לשמו יתברך, והוא ידוע מסוד הניסים. כלל הדבר, שהאדם אשר אין שוקל חיות העולם נגד קדושת שמו יתברך, והוא מוסר עצמו למיתה להסתלק מן העולם על ידי קדושת שמו יתעלה, הוא קדוש, ובשביל שהוא קדוש הוא נבדל מן העולם, והוא דוחה גם כן מנהג העולם וטבעו והנהגתו, ועושה לו נס, שהוא למעלה מן העולם:

1. Rabbi S. R. Hirsch

The name of God, called upon us, should be "holy," the absolute ideal within us. It must be the soul of our lives, which enlivens us and sustains us in his service, and who binds us to be faithful to duty.

If we refuse to give up every impulse of our nature, everything that arouses our aspirations, every tone of our being, every trace of our possessions, for the sake of fulfilling the will of God, we have desecrated the name of His Holiness. We cause the name - which is the most holy and absolutely Supreme, the only justification for our lives and our possessions, which is supposed to govern us with complete control - to be a "hollow space", a lifeless and powerless outer shell. And if our throwing off of the yoke becomes known to others, then our example shows them the weakness of the name of God called upon us.

Shabbat and The Moadim

ז. גור אריה ויקרא כ"ג:

שכל המחלל את המועדים כו'. שגם הם נקראים 'שבת', והם ז' ימים; שני ימים של פסח, יום אחד של עצרת, יום אחד ראש השנה, יום אחד צום העשור, שני ימים של סוכות. והם ז' נגד יום השבת שהוא יום שביעי. והמחלל את המועדות שהם נכללים תחת השבת, כאילו חלל השבת, שהוא יום השביעי. והבן דבר זה היטב, ותמצא איך המחלל את המועדים כאילו חלל את השבת, שהמועדים הם חלקי השביתה, והשבת הוא כולל כל השביתה:

Counting the Omer

ח. ספורנו ויקרא כ"ג:

וטעם: וקצרתם את קצירה - שלא תקצרו בארץ קציר עד שתקצרו העומר ותביאו אותו ראשית קצירכם אל הכהן. וכן: מהחל חרמש בקמה תחל לספור (דברים ט"ז:ט) - מהחל לך חרמש בשום קמה, כי אסור להניף חרמש על הקמה עד יום שתחל לספור. והתחיל דבור חג השבועות מן העומר (פסוק י'), כי מאז מתחיל קציר בעומר וספירת השבועות שהם מענין החג הנקרא "חג הקציר" (שמות כ"ג:ט"ז) ו"חג השבועות" (שם ל"ד:כ"ד ודברים ט"ז:ט"ז, ט"ז) שבו נתן הודאה לאל יתברך על "שבעות חקות קציר" ששמר לנו. כי אמנם מכוונת הרגלים הם התפלה וההודאה, כמו "במועד חדש האביב" התפלה לאל על האביב וההודאה על החרות. ובהיות כי הצלחת הקציר תהיה כפי מזג הזמן מתחלת האביב עד הקציר, כאמרו "שבעת חקות קציר ישמר לנו" (ירמיהו ה':כ"ד), היה העומר הודאה על האביב כמקריב ביכורי השדה לבעלים, והיה הקרבן עמו לתפלה על העתיד, והיתה הספירה זכרון לתפלה יום יום, והיה חג הקציר הודאה על טוב הקציר, וחג האסיף על טוב האסיף.

ט. קדושת לוי אמור

או יבואר, וספרתם לכם, והוא קרוב לאופן הנ"ל, כי הנה בפסח נתגלה אלוקותו על ידי ניסים ונפלאות ושראוי לעבדו. אמנם השם יתברך רוצה הגם שהוא מעורר אותנו מלמעלה לעבדו שנהיה אנחנו חפצים להתעוררות הזה. וזה סוד הספירה שבשבוע הראשון אנחנו חפצים באהבתו, ובשבוע השניה אנחנו חפצים ביראתו, ובשבוע השלישית אנחנו חפצים שיתפאר בנו כאב המתפאר בבנו, ובשבוע הרביעית והחמישית שנאמין באמונת הבורא ברוך הוא, ובשבוע השישית שנהיה אנחנו דבוקים ומקושרים בעבודתו, ובשבוע השביעית שאנחנו ממליכים אותו על כל העולם כולו ועלינו. לכן אחר שאלו המדות נמשכים מהבורא ברוך הוא באלו ימי הספירה יש לאדם בימי הספירה להתבודד ולעבוד את ה' אלקינו כיון שבאלו הימים נמשכים אלו המדות הישרים לעמו בית ישראל, ובפרט בעת הספירה יש לאדם לשמוח ולדבק את עצמו באלו המדות ישרים, כין שאדם חפץ שמידות ישרים ימשוך בו אהבה ויראת הבורא ימשוך בו כמאמר חכמינו ז"ל (מכות י'): בדרך שאדם רוצה לילך מוליכין אותו. והנה בפסח היה התגלות והתעוררת של מדות ישרים והשכליות מהבורא ברוך הוא, ובספירה הוא התעוררת שלנו שאנחנו חפצים בזה התעוררת העליון מה שנתגלה בפסח ממילא ניתוסף מלמעלה יותר הארה והזדככות בזה החפץ והרצון שאנחנו חפצים. לכן יש לספור ספירת העומר באהבה וביראה וכן בימי הספירה להיות מוכנים ורוצים בזה השפע. וזהו וספרתם לכם, לכם דייקא, כלומר הפעולה שאתם מעוררים עצמיכם לאלו המדות בספירה זהו בכם, כי בפסח היה התעוררת העליון ובספירה אנחנו רוצים לזה התעוררת וזהו לכם. ונמשך לנו מלמעלה בימי הספירה מה שנמשך בפסח ביותר הזדככות וביותר הארה: